

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové, v právní věci žalobce: **P. R.**, zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 1548/5, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2006, č. j. 42 Cad 144/2006 – 11,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 7. 2006, č. j. 42 Cad 144/2006 – 11, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 7. 2006, č. j. 42 Cad 144/2006 – 11, (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2006, č. j. X, jímž se žalobce cítil poškozen při výpočtu starobního důchodu.

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 16. 5. 2006, č. X, byl žalobci přiznán od 1. 4. 2006 starobní důchod podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb. (o důchodovém pojištění), ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 3378 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná vysvětlila, že základní výměra důchodu žalobce činí 1470 Kč měsíčně a procentní výměra se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 6112 Kč, přičemž jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 6112 Kč za roky 1986 – 2005. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod (1. 4. 2006) tak činí za 28 roků pojištění 42 % výpočtového základu, tj.

2568 Kč měsíčně a po snížení procentní výměry za 1073 dnů z doby od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku o 10,80 % výpočtového základu (660 Kč) činí výše procentní výměry 1908 Kč měsíčně. Dále žalovaná uvedla, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti, lze hodnotit nejvýše v rozsahu 3 roků před vznikem nároku na důchod.

V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaná uvádí, že mu chybí 1073 dnů. Po přezkoumání zjistil, že byl poškozen o celých 1511 dní a to včetně sedmi měsíců učení. Procentuální výpočet rovněž nesouhlasí. Uzavřel, že jako právoplatný občan tohoto státu nemůže přece po 44 letech práce skončit jako žebrák.

Krajský soud v Ústí nad Labem za situace, kdy žaloba byla značně obecná a žalobce žádné důkazy k prokázání svých tvrzení nenavrl (soud přitom jednal v situaci, kdy se žalobce k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil), provedl důkaz dávkovým spisem žalované a posoudil její vyjádření k žalobě. Z podkladů, které měl soud k dispozici, zjistil, že žalobce požádal dne 31. 3. 2006 o přiznání předčasného starobního důchodu, ode dne 1. 4. 2006, přičemž dosažení důchodového věku žalobce připadalo na den 9. 3. 2009. Soud dále přezkoumal evidenci žalované o dobách pojištění žalobce, a stejně tak vlastní výpočet výše starobního důchodu. Po přezkoumání věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, žalovaná vzala při výpočtu žalobcova důchodu v potaz všechny rozhodující skutečnosti, podložené především náležitě vyplněnými důchodovými listy. Současně soud poznamenal, že 1073 dnů, o nichž se žalobce zmínil v žalobě, není nezapočtenou dobou důchodového pojištění v rozhodném období, nýbrž dobou, která žalobce v okamžiku přiznání starobního důchodu dělila od dosažení řádného starobně důchodového věku (9. 3. 2009). Pokud žalobce namítal, že mu nebyla započtena doba učení, soud mu dal za pravdu. Nicméně tato doba mu započtena nebyla, neboť ji žalovaná nijak neosvědčil. Současně soud dodal, že žalobci nic nebrání v dodatečném předložení příslušných dokladů žalované, která je v takovém případě zohlední následně.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce nejprve vyjadřuje nesouhlas s tím, že se nedostavil k jednání konanému dne 17. 7. 2006 bez omluvy, a uvádí, že se omluvil doporučeným dopisem ze dne 22. 7. 2006, kdy současně žádal o náhradní termín hlavního líčení. Dále trvá na tom, že po 44 letech práce dopadl jako žebrák. Návazně uvádí, že nikdy nebyl v lázních, nikdy mu nebyla vyplacena pojistka, nikdy nebyl trestán za neomluvené směny, a nemůže za to, že bydlí v okrese, zejména ve městě, kde je největší nezaměstnanost v České republice. Klade řečnickou otázku, zda se toto soudu jeví jako vágní a bez důkazu. Spis rovněž obsahuje zřejmě stěžovatelem doložený rukou psaný přehled jeho zaměstnání, k němuž stěžovatel připsal, že se jedná o 2692 dní, které mu žalovaná nezapočítala do výpočtu. Stěžovatel dále kasační stížnost doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Namítl, že vše nasvědčuje tomu, že napadené rozhodnutí může být nesprávné, a to proto, že toto rozhodnutí vykazuje znaky nejen nezákonnosti, ale také nepřezkoumatelnosti. Uvedl, že není pravda, že se bez omluvy nedostavil k nařízenému jednání. Nedostavil se pro poruchu automobilu, jinou možnost dopravy neměl, a v tomto směru odkázal na svůj dopis ze dne 22. 7. 2006. Dále uvádí, že soud jeho podání vyhodnotil jako nedostatečné, když v žalobě neuvedl žádné konkrétní údaje. Pakliže tomu tak bylo, měl soud žalobu postupem podle § 46 s. ř. s. odmítnout. Stěžovatel tvrdí, že soud v odůvodnění

napadeného rozhodnutí uvádí, že jeho podání nebylo projednatelné vůbec. Je toho názoru, že za této situace jej měl soud poučit podle § 37 odst. 7 s. ř. s. a on by potom jistě podal příslušný návrh, aby mu byl ustanoven zástupce, neboť v této problematice se rozhodně nevyzná. Na základě uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti důvody podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jako v pořadí první stěžovatel uvádí v kasační stížnosti nesouhlas s tím, že se nedostavil k jednání konanému dne 17. 7. 2006 bez omluvy, a dodává, že se omluvil dodatečně doporučeným dopisem ze dne 22. 7. 2006, kdy současně žádal o náhradní termín hlavního líčení. Dále poukazuje na údajný výrok krajského soudu, že jeho podání nebylo projednatelné vůbec a dodává, že za této situace jej měl soud poučit podle § 37 odst. 7 s. ř. s. a on by potom jistě podal příslušný návrh, aby mu byl ustanoven zástupce, neboť v této problematice se rozhodně nevyzná.

K neúčasti na jednání u krajského soudu, omluvě a žádosti o náhradní termín hlavního líčení, Nejvyšší správní soud především uvádí, že podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, pokud nejsou důvody pro odročení. Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. je třeba účastníky řízení k projednání věci samé předvolat s takovým předstihem, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů.

Odročení jednání potom upravuje § 50 s. ř. s., a to tak, že jednání může být odročeno z důležitých důvodů, přičemž soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Z uvedeného vyplývá, že aby mohla být omluva účastníka řízení z účasti na jednání soudu brána v potaz při úvaze o eventuálních důvodech pro odročení jednání, je třeba, aby taková omluva byla učiněna nejpozději těsně před zahájením samotného jednání. To by v případě překážky, kterou uvádí účastník (porucha auta cestou k jednání), přicházelo v úvahu nejpraktičtěji telefonem. Soud by potom s ohledem na skutečnost, že účastník řízení trval na jednání, chtěl se jej zúčastnit a dala se od něj očekávat relevantní vyjádření, jednání s největší pravděpodobností odročil. Vzhledem k tomu, že při zahájení jednání dne 17. 7. 2006 nebylo soudu nic o důvodu nepřítomnosti stěžovatele známo, jednání proběhlo, a k omluvě ze dne 22. 7. 2006 již logicky nemohlo být přihlíženo.

Nicméně Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že pro jednání krajského soudu v nepřítomnosti stěžovatele nebyly splněny předepsané zákonné podmínky. Zatímco shora citovaná zákonná úprava ukládá předvolat účastníky řízení tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů, a jenom tehdy (tj. při řádném předvolání) jejich případná neúčast nemusí (nejsou-li důvody pro odročení) bránit projednání a skončení věci; v případě předvolání stěžovatele k předmětnému jednání soudu tomu tak nebylo. Podle údajů obsažených v soudním spisu byla zásilka s předvoláním stěžovatele k jednání vypravena ze soudu dne 7. 7. 2006, a stěžovateli byla doručena dne 11. 7. 2006, což bylo úterý. Jednání soudu bylo nařizeno na den 17. 7. 2006, což bylo nejbližší následující pondělí, z čehož plyne, že při takto zaslaném a doručeném předvolání stěžovatel měl před jednáním k přípravě toliko tři pracovní dny, a nikoliv předepsovaných nejméně deset pracovních dnů, jak požaduje zákon.

Stěžovatel se v kasační stížnosti této vady sice výslovně nedovolává, ale z námitky, že se z jednání omluvil a žádal o náhradní termín hlavního líčení, jeho výhrada i v tomto směru nepřímou vyplývá. Ostatně podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud k této vadě řízení povinen přihlídnout i bez návrhu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedodržením požadavku na řádné předvolání ve smyslu § 49 odst. 1 s. ř. s. se krajský soud dopustil vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a již z tohoto důvodu musí Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Naproti tomu námitce stěžovatele, že krajský soud jej za situace, kdy v odůvodnění uvádí, že podání nebylo projednatelné vůbec, měl poučit podle § 37 odst. 7 s. ř. s. a on by potom jistě podal příslušný návrh, aby mu byl ustanoven zástupce, neboť v této problematice se rozhodně nevyzná, Nejvyšší správní soud přisvědčit nemůže.

Především žádné takové konstatování, které stěžovatel zdůrazňuje (podání nebylo projednatelné vůbec), text odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu neobsahuje, a dále z jeho obsahu jednoznačně vyplývá, že soud stěžovateloivu žalobu jako projednatelnou meritorně projednal. Skutečností je, že krajský soud žalobu označil za „velmi vážní“, nicméně žaloba obsahovala jmenovitě žalobní námitky, resp. žalobní body (namítal, že žalovaná uvádí, že mu chybí 1073 dnů; po přezkoumání zjistil, že byl poškozen o celých 1511 dní a to včetně sedmi měsíců učení; procentuální výpočet rovněž nesouhlasí) a krajský soud se jimi zabýval. Za situace, kdy z podané žaloby byly zřejmé žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], nebylo třeba, aby soud stěžovatele vyzýval k doplnění žaloby.

Na druhé straně je pravda, že stěžovatel v žalobě neuvedl žádné konkrétní údaje, či důkazy, kterými by svá tvrzení v žalobě doložil. To však příp. mohl ještě učinit u jednání před soudem, pokud by se jej zúčastnil (§ 49 odst. 4 s. ř. s.).

Za situace, kdy pro nedostatek řádného předvolání neměla být při nedostavení se stěžovatele k jednání krajským soudem daná věc vůbec projednávána a skončena, má tato námitka přece jen určitý význam, i když toliko zprostředkovaný. Pokud by místo

uskutečnění nařízeného jednání bylo toto jednání v souladu se zákonem odročeno, lze se domnívat, že dalšího nařízeného jednání, k němuž by stěžovatel byl řádně předvolán, by se zúčastnil a patrně by se při něm snažil svá tvrzení v žalobě argumentačně doložit.

Pokud jde o věc samu, tam je Nejvyšší správní soud toho názoru, že, podle stavu obsahu spisu za dané situace, přinejmenším žalovaná postupovala v souladu se zákonem.

Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) upravuje podmínky nároku na starobní důchod v ustanovení § 28 a násl. Podle § 28 ZDP, ve znění platném ke dni, k němuž stěžovatel podal žádost o starobní důchod, má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popř. splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně. V ustanovení § 29 jsou upraveny podmínky nároku na tzv. obecný starobní důchod, jimiž je především získání nejméně 25 let doby pojištění a dosažení důchodového věku. Podle § 30 ZDP má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let, ke dni, od něhož má být starobní důchod přiznán, je poživitelem částečného invalidního důchodu, a k tomuto dni mu do dosažení důchodového věku mu chybí nejvýše dva roky. Dále má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též tehdy, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let, pobíral plný invalidní důchod nepřetržitě aspoň po dobu pěti let, a nárok na plný invalidní důchod takto pobíraný zanikl a ke dni odnětí tohoto důchodu do dosažení důchodového věku mu chybí nejvýše pět let. Nárok na starobní důchod podle § 30 vzniká, splní-li se v něm uvedené podmínky do 31. prosince 2006. Podle § 31 ZDP, ve znění platném k uvedenému dni, má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže a) získal dobu pojištění nejméně 25 let, a b) do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše 3 roky. Starobní důchod se podle tohoto ustanovení přizná nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu, a za den vzniku nároku na starobní důchod se považuje den, od něhož je tento důchod přiznán, přičemž přiznání tohoto důchodu vylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 a 30 ZDP.

Stěžovatel v žalobě namítal, že mu nebylo do doby pojištění započteno celkem 1511 dní, a to včetně sedmi měsíců učení. V písemném podání, dodaném do spisu v rámci doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že mu nebylo započteno celkem 2692 dní. Z obsahu spisu přitom vyplývá, že stěžovatel uvedl v žádosti o důchod jen některé doby pojištění, a to převážně až počínaje rokem 1994, s tím, že jiné doklady nedoložil a spoléhá na evidenci žalované.

Žalovaná, jak si ze spisu Nejvyšší správní soud ověřil a přepočítal, zhodnotila stěžovateli, v souladu s údaji na jeho osobním listu důchodového pojištění, všechny evidované a doložené doby pojištění (základní vojenská služba, zaměstnání, evidence u úřadu práce, apod.). Tyto doby se také shodují s dobami, které stěžovatel uvádí ve svém podání na č.l. 28 a 29 s tím, že v rámci dob evidovaných v osobním listu nejsou uváděny doby, které stěžovatel ve svém přehledu sám doplnil údajem o tom, že k nim doklad o zaměstnání chybí, aniž by alespoň uvedl označení zaměstnavatele. Navíc takto měl učinit již v žádosti o starobní důchod). Tzn., že tyto doby je nutno hodnotit jako nedoložené. To platí i o namítané době učebního poměru. Celkem tak stěžovatel do vzniku nároku na

starobní důchod získal v evidovaných a doložených dobách pojištění 10 780 dnů, tj. 29 roků a 195 dnů doby pojištění.

K tomu Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že ze zákonné úpravy nikterak nevyplývá, že by bylo povinností žalované dohledávat jednotlivé doby zaměstnání, resp. pojištění žadatelů o přiznání starobního důchodu, které žadatel buďto neuvede vůbec, nebo je uvede značně neúplně a neurčitě. Přitom podle zákona č. 582/1991 Sb. platí, že pokud jde o doby zaměstnání, evidují je zaměstnavatelé, kteří za tím účelem vedou evidenční listy důchodového pojištění svých zaměstnanců (§ 38) a tyto předkládají České správě sociálního zabezpečení prostřednictvím okresní správy sociálního zabezpečení (39). Předmětem případného sporu pak může být obvykle jen zcela konkrétní doba zaměstnání u určitého zaměstnavatele, od něhož evidenční list příp. chybí.

Podle § 34 odst. 1 ZDP činí výše procentní výměry starobního důchodu za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu, přičemž náhradní doby pojištění se započítávají pouze v rozsahu 80%, s výjimkou základní vojenské služby a dob péče o děti a bezmocné osoby. Pro stanovení výše procentní výměry tak bylo s přihlédnutím k náhradním dobám stěžovateli započteno 28 roků a 290 dnů doby pojištění.

Žalobci byl rozhodnutím žalované přiznán starobní důchod podle § 31 ZDP, o čemž nebylo mezi účastníky sporu. Podle § 36 odst. 1 ZDP se výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, stanoví podle § 34 odst. 1 s tím, že tato výše se snižuje o 0,9 % výpočtového základu za každých i započatých 90 kalendářních dnů z doby ode dne, od kterého se přiznává starobní důchod, do dosažení důchodového věku; výše procentní výměry po snížení však nesmí být nižší, než je částka uvedená v § 33 odst. 2 větě třetí (770 Kč).

Podle § 15 ZDP je výpočtovým základem osobní vyměřovací základ pokud nepřevyšuje částku 9100 Kč. Převyšuje-li osobní vyměřovací základ částku 9100 Kč, stanoví se výpočtový základ tak, že částka 9100 Kč se počítá v plné výši, z částky osobního vyměřovacího základu nad 9100 Kč do 21 800 Kč se počítá 30 % a z částky osobního vyměřovacího základu nad 21 800 Kč se počítá 10 %.

Podle § 16 odst. 1 ZDP je osobní vyměřovací základ měsíčním průměrem úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období, jímž je podle § 18 téhož zákona období od 1. 1. 1986 (s výjimkou případů, kdy rozhodné období neobsahuje alespoň pět let s vyměřovacím základem; v takových případech lez rozhodné období prodloužit před rok 1986) do konce kalendářního roku, předcházejícího roku přiznání důchodu.

V posuzované věci byl osobní vyměřovací základ stěžovateli v souladu s § 18 ZDP stanoven za období od 1. 1. 1986 do 31. 12. 2005, a byl vypočten v částce 6112 Kč. Tento osobní vyměřovací základ je s ohledem na výše uvedené ustanovení § 15 ZDP současně i tzv. výpočtovým základem.

Pokud jde o procentní výměru starobního důchodu stěžovatele, ta v jeho případě činí, ve smyslu § 34 odst. 1 ZDP, za prokázaných 28 roků pojištění celkem 42 % (28 x 1,5 %), z výpočtového základu, což je 2568 Kč (61,12 x 42).

S ohledem na § 36 odst. 1 se stěžovateli za dobu ode dne přiznání starobního důchodu, tj. od 1. 4. 2006 do dosažení důchodového věku, tj. do 9. 3. 2009 (celkem 1 073 dnů) daná procentní výměra snižuje celkem o 12 x 0,9 % (tj. za každých i započatých 90 dnů) z výpočtového základu (6112 Kč), tedy o 660 Kč. Procentní výměra starobního důchodu stěžovatele 2568 Kč tak po tomto snížení činí 1908 Kč.

Starobní důchod a jeho výše sestává, vedle procentní výměry, dále z jeho základní výměry, která byla v době vyměření důchodu stěžovateli stanovena podle § 33 odst. 1 ZDP částkou 1470 Kč. V součtu tak stěžovateli náležel od 1. 4. 2006 starobní důchod v celkové částce (1908 + 1470) 3378 Kč. To je částka, ve které také žalovaná starobní důchod s účinností od 1. 4. 2006 přiznala.

Nejvyšší správní soud tak po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované a po přepočítání dob pojištění, stejně jako procentní výměry důchodu, dospěl k závěru, že Česká správa sociálního zabezpečení starobní důchod stěžovateli vypočetla a přiznala na základě skutečností doložených ve spisu ve správné výši, přesně podle platné právní úpravy.

Správnost závěrů krajského soudu Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora zjištěné vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, hodnotit nemůže.

Vzhledem ke shora uvedenému vadnému předvolání účastníka k jednání u krajského soudu, které neodpovídalo zákonu (účastník nebyl předvolán s takovým předstihem, aby měl k přípravě před jednáním alespoň deset pracovních dnů), a vyhodnocenému Nejvyšším správním soudem jako vada, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d), za použití § 109 odst. 3 s. ř. s.

V dalším řízení bude krajský soud povinen stěžovatele k jednání řádně předvolat, a předmětnou věc posoudit mj. s přihlédnutím k jeho předpokládatelnému vyjádření přímo u jednání.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o přiznání odměny ustanovenému zástupci stěžovatele za úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, a to v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu